

Jan Vavříčka
„Dobrovolný dárce“

I.

Konečně jsem se rozhodl a hned se cejtim líp. Váhání bylo k ničemu. Na co jsem celou dobu čekal? Už roky se v mém ubohém životě nic nezměnilo, tak, proboha, proč jsem to pořád odkládal? Ze strachu, možná. Ale čeho se mam, sakra, bát? Šance na pohodlí a odpočinek? Směšný!

Před tejdnem jsem začal kašlat a den za dnem se to zhoršuje. Není divu, je podzim. Studený vítr si hraje s betonovejma pilířema mostu a drže se tak prohání v mém obejváku. Vztekle jsem kopnul do rozšláplý plechovky a ta se s poslušným cinkáním vodkutálela o pět metrů dál.

Mam hlad. Když jím na to kejvnu, tak hlad mít nebudu. Asi mam zápal plic. Když jím to podepíšu, tak mě vyléčí a budu si žít jako král. Tady pod tím zavšiveným mostem bych do roka chcíp. Zima by mě rozdrtila jako kombinačky shnilý ořech. Nevydržel bych a to je fakt. Jo, rozhodl jsem se, ale nějak se mi nechce vstát ze studených dlažebních kostek. Něco jako by mě tahalo za rukáv plesnivýho pláště a naschvál zdržovalo.

Zelený vlny Dunaje naráží na kamenitý svah. Tohle šplouchání už poslouchám pět let a každý den mi připadá hlasitější. Hlasitější a nesnesitelnější. Řeka se mi vysmívá tak jako všechno a všichni kolem. Možná, že i ta blbá plechovka šunky z roku 99 se mi směje. Ukradl jsem jí z pojízdného košíku před kreditmárketem. Proč s těma posměváčkama neskoncovat hned teď? Co mi brání? Nic. Majetek nemám, rodinu taky ne. Komu bude chybět jeden tulák? Dneska mi ta řeka ale fakt pije krev. Jako by řvala: „Tak už vypadni, ty, trosko! Seber tu jedinečnou šanci, kterou ti nabízí vláda a zmiz!“

„Nepatříš mezi ostatní, který se chytli drápkem,“ dál našeptává ta uječená svině. Má pravdu. Já se nechyt. Skoro všichni jsou v pohodě, asi už jsme vyspělejší, demokratickejší stát, jak se říká. Jenom mně to nějak nevyšlo. Holt chlast a normy nejdou dohromady. Začalo to volbama a skončilo pod mostem. Jo, mimořádný volby v tom zatraceně kulatým letopočtu si moc dobře pamatuju. Hesla o svobodě, čistotě a bohatství se naplnily. Netrvalo to dlouho. Investice do vědy se vždycky vyplatí, říkali hlavouni. Pár chytřejších mozků vod nás se dalo na politiku, aby získaly prachy na výzkum... nějaký mikrochirurgové nebo co. Říkali, že implantace a transplantace budou zlatej důl... že můžeme získat spoustu prachů za nové technologie a taky za materiál. Lidi popadli amok a podpořili geniální myšlenku o počáteční investici. Naším potomkům to mělo zajistit těžkou pohodu.

Co to kecám - našim? Já žádnýho potomka mít určitě nebudu. No, to je jedno, měl jsem smůlu, ale od zítřka si všechno vynahradím.

Tenkrát na to padlo asi sto miliard ze světový banky, ale vyplatilo se. Naše republika je teď bez dluhů a pučuje jinejm. Čumim vobčas na holovizi, co visí nad náměstím generála Czalamady, a vim, že se státní rozpočet vyhrabal z červenějších čísel za blbějch deset let. Jsme ekonomicky nezávislý, inflace se zastavila na půl procentu ročně, nezaměstnanost téměř zmizela, HDP roste jako kulturista po anabolikách a to nemluvim o turistickym ruchu. Prej se dost zved počet přistěhovalců...mno to je jasný...všichni chtěj vyzkoušet náš skvělejší životní standard. Tak ať...zatím jsem nějak nepoznal, že bysme příval imigrantů nezvládli. U nás je krásně! Co krásně... vlastně jsme nejhezčí stát na světě. Na všechno jsou prachy a pořád se jenom zkrášluje. Sem dáme fontánku, támle parčík, novou dlažbu, nový vily pro mladý snoubence. Pohoda tu frčí jako na tobogánu. Mně se ale nějak vyhnula nebo co. Neměl jsem asi všechny vejplaty prohlásit.

Největší výhodou nového systému je, že už skoro nepotkáte žádnou lidskou trosku jako jsem já. Bydlím pod mostem dlouho. Jediný bezdomovec na čtvrt milionový město. To je síla. Občas ze zvědavosti projedu pár čtvrtí, podzemka je stejně jako magnety nahore zadarmo, ale na žádnýho votrhanýho zevlouna jsem nenarazil.

A pod Milczakovo mostem brzo zmizí i ten poslední opilej otrapa. Když vodejdu, přispěju společnosti k rozkvětu. Vyčistím tenhle břeh od vší a smradu. Jo, vodhlasováno a schváleno. Zkusím to, co udělali moji kámoši. Odevzdali své životy do rukou sociálních referentek ve sběrným centru. Každý rok odešel jeden. Pět let, pět kámošů. Loni jsme byli dva, to se dalo ještě vydržet. Teď mi samota leze na budku.

Samota, špína, nachlazení a hlad. Moji noví přátelé. Přátelé až za hrob.

Kašlu na ně, jdu do centra.

II.

Dvě zastávky magnetem a šup, stojím před dveřma sociálního centra. Obloha ztmavla, bude pořádněj slejvák, možná bouřka. Jediný mahagonový dveře na celý ulici, fakt nechutný. Modrá neonová blikáčka nad nima mě píchá do očí. Modrý srdce a uvnitř něj váhy. Nějaká symbolika, nebo co.

„Dobrý den,“ vstoupil jsem do přijímací haly. Blondatá pracovnice mi odpověděla zářivým úsměvem. Stojí za pultíkem a moc jí to sluší. Modrý sako, bílá halenka a dál kvůli přepážce není vidět. Růžovošedý žilkování mramoru na vrchní i boční stěně přepážky je výrazem dnešní doby. Vše se leskne. Šmouhy jsou zastaralý a zbytečný. Jako já.

„Vítáme Vás v sociálním centru, vážený pane. Čím mohu posloužit?“
„Hmm. Já jsem to přišel podepsat,“ slečna hezky voní, divím se, že se mě neštítí.
„Podepsat, co? Sháníte práci, společníci, implantát, chcete půjčku, nový byt, dům, zájezd nebo co konkrétního si přejete, pane?“

Po hale chodí spousty hezky voblečenejších lidí. Kráčí stylem *má-práce-se-mi-líbí-a-sem-za-vodou*. Někdo má v ruce papíry, jinej mobila a někdo nic, ale všechny jakoby nadnášelo sebevědomí. Pracujou, věnujou se vzácnějším klientům - troskám jako jsem já. Chování maj vytríbený, nemůžu na nich najít ani za mák přetvářky. Jsou doopravdy milí.

„Jo, ... já bych chtěl začít znovu, život se mi nějak nevyved,“ tak to mají v reklamě - začít znovu. Slečna za pultem už mě snad pochopí. Začít znovu nebo-li dobrovolně darovat trochu genetickýho svinstva.

„Jsem velmi ráda, že odvážní a čestní muži ještě nevymřeli. Rozhodl jste se pro správnou věc a díky vám se uzdraví spousty lidí,“ informuje mě medovym hlasem referentka.

„Následujte, prosím, mého kolegu. Bude se Vám věnovat s maximální péčí.“
Ladné gesto rukou mi ukazuje směr. Votáčím se k tý milý slečně zády a jdu k ozdobnému jehlanu uprostřed haly. Je určitě vyšší než já.

„Dobrý den, jmenuji se Keske.“ Napřažená pravice elegantního pána mi znemožnila detailnější zkoumání jehlanu. Odpovídám mu na pozdrav a jdu za nim. Procházíme napříč halou, takže mam šanci si ještě jednou, tentokrát blízka, prohlídnout toho mramorovýho obra, kterej stojí uprostřed malýho bazénku. Z vrcholu teče voda a šumí po hladkejch stěnách až k jeho patě. Pan Keske, veselý třicátník sportovní postavy, stále švitoří o mym správnym rozhodnutí.

Jsme v nákyk kanclu, všechno tu je hezký, načinčaný. Keske mi nabízí křeslo a sedá si za stůl naproti mně. Kancelář je tichá, neni tu slyšet hluk z haly ani z ulice. V pohodlným křesle jsem neseděl léta. Rozhlížim se po šedomodrym nábytku a Keske si něco drmolí pod fousy.

„Jedná se o velice komplikovaný chirurgický zákrok, takzvaný aurální odběr. Speciální přístroj vám bezbolestně odsaje nepatrnou část šedé kůry. Tento zákrok není nebezpečný. Zádrhel spočívá v odebrání nemateriální složky vzorku. Stručně řečeno, přijdete o vzpomínky. Ne o všechny samozřejmě. Po zákroku si budete uvědomovat svou identitu, ale je možné....“, bla, bla, bla, Keske mi vypráví nějakou odbornou hatmatilkou, že je možný, že při tom zařvu.

Ukazuje mi tabulky a statistiky, mam asi čtyřicet procent na přežití zákroku. Padesát by bylo lepší, ale risknu to. Když přežiju, vláda mi garantuje bezplatnou všeobecnou péči. Keske mi předčítá smlouvu. Obsah je stejnej jako v

reklamě ministerstva zdravotnictví. Občané-dárci jsou doživotně zajištěný, všechny výlohy hradí státní pokladna. Jestli zmáknou ten výcuc vzpomínek, tak mam nadosmrti po starostech.

Keske se usmívá a podává mi pero k podpisu smlouvy. Už si mě stejně voskenovali od hlavy až k patě tak na co podpis? Jo ták, mají to nařízeno od ministerstva. Hmm, dobře , já jim ho tam vyšvihnu, aby měli radost.

„Pane Týfe, smlouva je podepsána. Všechny podmínky jste slyšel, ale přesto vám ještě jednou připomínám, že k odběru se musíte dostavit nejpozději do osmačtyřiceti hodin od podpisu smlouvy, jinak smlouva pozbude platnosti. Přeji vám mnoho úspěchů,“ zhluboka se nadech a obdivně na mě zírám. „Jsem rád, že jsem poznal tak odvážného a dobrého člověka. Je opravdu úctyhodné, že jste se rozhodl pomoci těžce nemocným. Chcete se ještě na něco zeptat?“. Keske sedí zády k oknu. Narozdíl od něj vidím ven. Venku je pořádněj slejvák.

„Jo, jak ste mluvil vo tý místnosti vedle. Jestli tam můžu jít hned?“

„Ale samozřejmě. Trošku jste mě zaskočil, ale vidím, že jste naprosto rozhodnut. Víte, většina lidí přijde až druhý den nebo to vzdají. Vy jste ale jináčí formát, pane Týfe, “ referent pokyvuje hlavou a zvedá se ze židle.

Potřásli jsme si rukama a v ten moment do kanclu vstoupila nádherná ženská. Sexy šťabajzna v modrobílém oblečku, zdravotní sestřička jako lusk. Referent nás představil a pak jsme společně odešli z kanceláře. Na chodbě jsme se rozdělili. Chlápek mi dal kopii smlouvy a zmizel.

Jdu vedle slečny Terezky a nevím, co mě čeká. Je vo pár cent'áků menší a příjemně voní. To se vo mně říct nedá. Lidi v centru maj dobrej výcvik. Zatím nikdo nehnul ani brvou, když mě potkal. Asi si mě fakt vážej.

Po pár minutách zastavujem. Dlouhovlasá Terezka votvívá dveře a pobízí mě gestem. Fakticky roztomilá brunetka. Trochu se stydim, jak sem voháklej. Jestli to přežiju, určitě se sem vrátím a pozvu ji na kafe. Oholím se, vyplácám na sebe aspoň litr voňavky a vemu si náký sáčko.

Vypadá to tady jak u zubaře. Uprostřed cimry je velký křeslo a kolem dokola stolečky s nějakým harampádim. Všude jsou bílý prostěradla a u stěn prosklený ocelový skřínky. Sestřička mi bere z rukou ležstra, prohlíží je a vypráví.

„Pane Týfe, určitě jste si všiml tohoto zvláštního křesla,“ ukazuje na něj.

„Nemusíte se ničeho bát, zákrok trvá asi čtvrt hodiny. Křeslo je pohodlné, přístroje spolehlivé a odběr bezbolestný. Posadíte se do křesla, dá se sklápět, takže si můžete i lehnout.

Až budete připraven, nasadím vám na hlavu speciální helmu“, teď ukazuje do jedny vitríny. No, jo vypadá jako helma na motorku.

„Při odběru musíte spát. Uspím vás injekcí a až přístroje detekují vhodnou hloubku spánku, zahájí zákrok. I když je samotný odběr záležitostí minut, budete spát několik hodin. Probudíte se v přidělené rezidenci a tam se o vás postará zdravotní personál. Jestli máte nějakou otázku, klidně se zeptejte.“

„Rád bych věděl, jak mi může ta helma něco vyndat z hlavy.“

„Detailně bych vám to ani popsat neuměla, ale zjednodušeně řečeno helma obsahuje sadu mikročirurgických nástrojů, má vlastní energetický zdroj a také zásobník s živným roztokem, kam bude uložen biologický materiál,“ okamžitě to ze sebe vysypala. Ptá se jí na to asi každé. Už nevím, co bych řek. Mlčím a rozhlížím se.

„Pane Týfe, jestli nemáte další otázky, můžeme začít.“

„Ale jo, jasně,“ nemá cenu zdržovat a navíc před ní nechci vypadat jako posera. Lezu do křesla a šteluju ho na pohovku.

„Ta helma je dovoz nebo náš výrobek?“ říkam už v leže.

„Je to náš patent, nejlepší kvalita. Nikdo jiný tuto technologii neovládá,“ usmála se na mě slečna.

„Fajn, teď ty mašince věřím na stopro, můžem začít.“

Bodnutí jehly nebolelo, Terezka je šikovná holka. Nasadil sem si helmu. Končí nad obočím, nezaclání, takže se v klidu koukam do stropu. Zatím se nic neděje. Výhled mi narušila její tvář, sklonila se nade mě a říká:

„Hodně štěstí, pane Týfe. Děkuji vám za nemocné, potřebují vaši pomoc.“

„To je v poř....“

Tma. Ticho. Asi sem vohluh. Cejtim docela příjemný teplo v zádech. Brní mě v zátylku. Mam chuť na borůvky a zdřevěněl mi jazyk. Nic nevidím, sakra! Sem možná voslep. Nemůžu se pohnout. Nehnu ani palcem u nohy. Vo rukách taky nevím. Chci otevřít oči, ale nejde to. Vždyť já ani nemůžu poznat, jestli je mám otevřený nebo ne. To je ale hnus! Už aby to skončilo. Ještě přece nemůže začít voperování, ještě nespím. Říkali, že musím nejdřív usnout. Hajzlové! Vo týhle šaškárně mi neřekli nic. Cejtim akorát takovej tlak v hlavě.

Jako by mi tam někdo strčil balónek a nafukoval ho. Tlak furt stoupá. Chci vodtud utýct, ale neovládám svý tělo. Docela mě bolí na spáncích. Au! Jakoby mi někdo propích čelo jehlou. Doprdle a znova. Ááá! Řvu z plnejch plic, ale nic neslyším. Cejtim akorát hnusný vibrace v krku. Něco mě praštilo do spánku. Ho hodně bolí! BOLÍ TO! Zkurvenci! To se nedá vydržet. Další jehla mi projela hlavou. Hnusná bolest. Až to skončí, tak si vás najdu, vy parcha...

„Je to vždycky stejný. Sliny smíchaný s krví mu tečou po bradě. Z uší a nosu mu vytejká taky podobně hnusná břečka. Zdechnul v příšernejch bolestech jako všichni před nim. Nuže, byli jste spokojení, milí strávníci?“

„Horoch-goroch,“ vykrknul ze sebe dvoumetrákový, zelený uhrošák.
„Horogoch-morogoch,“ dodala jeho družka.
„V tom případě to za vás za oba dělá dvacet tisíc tun zlata.“

Tuto větu pan Keske s radostí opakuje každý den.

Intergalaktický překladatel vesele švitoří. Všichni si báječně rozumí. Uhrošáci si pochutnali a i s cenou jsou spokojeni. Je to na nich poznat. N'gor, starší samec souhlasně zavrtěl jeho dvanácti slizomrskama.

„Gonoch-roroch,“ uhrošák kolem sebe prská smradlavou kaši.

Jeho osliznutá přítelkyně z planety O'noch poslušně vyzvracela duhový medailonek. Rozemlela ho mezi čtyřmi ztopořenými kýčohoňáky a tak zaplatila útratu. Než se svým druhem odletěli na rodnou planetu, pronesla velmi pomalu a soustředěně rozloučení v řeči pozemšťanů. Náročnou větu se pokouší vyslovit už deset let, ale dnes se jí to s velkým vypětím docela podařilo. “Na-schle-da-noch.“

Okouzulený pan Keske se hluboce a rád uklonil.

V tajné jeskyni pod ministerstvem zdravotnictví se právě zhmotnilo dvacet tisíc tun zlata.